

Schiller Instituttets Ugeavis 18 – 2014

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Schiller Instituttets Ugeavis 17 – 2014

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Lyndon LaRouche: »Kablet er skåret over«

**Det britiske Imperies Bail-in driver verden
frem mod termonuklear Tredje Verdenskrig**

April 2014 – »Præsidenten for De forenede Stater leger nu med
en termonuklear krig, som vil involvere USA og andre imod

Rusland og Kina«, lød Lyndon LaRouches anklage den 4. april. »Og derfor må præsidenten for De forenede Stater af denne grund stilles for en rigsret.«

Obama er intet andet end en marionet for den britiske Dronning og det finansimperium, hun repræsenterer, og som er fast besluttet på at tvinge de større magter i Eurasien til at underkaste sig – som Europa har gjort – en udplyndring, som fører til udslettelse, eller også stå over for en termonuklear konfrontation af den slags, som de nu forsøger at iscenesætte omkring krisen i Ukraine, som de oprindeligt skabte.

Drivkraften bag dette krigsfremstød er, som LaRouche gentagne gange har forklaret, hele det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som er fremskyndet af beslutningen om at skifte over til fremgangsmåden med »bail in« for global bankreorganisering.

LaRouche har sammenlignet denne aktuelle »bail-in«-iscenesættelse med en elevators frie fald fra en skyskrabers 70. etage. »Kablet er allerede skåret over«, erklærede LaRouche.

Under en diskussion den 5. april forklarede LaRouche: »Man kan bruge en meget simpel tommelfingerregel: Tag den inflation, der er fremkommet, dvs. væksten af Wall Streets spekulation, siden Bill Clinton forlod præsidentembedet. Tag samtlige regnskaber i USA, siden Bill Clinton forlod embedet som præsident. Alt det, der er forøget mht. Wall Street, er falsk.

Når bail-in derfor begynder – og husk, der fandtes aldrig nogen virkelig nettovækst i USA's fysiske økonomi, faktisk siden Bill Clinton, men selv tidligere. Den nedadgående kurve i USA, mht. arbejdskraftens produktive evne, begyndte grundlæggende set med indledningen af krigen i Indokina. Det kollapsede på det tidspunkt. Siden da har USA ikke haft nogen faktisk nettovækst i den fysisk-økonomiske produktivitet.

Se nu på tallene dengang, og se på stigningen: Det er

stigningen i den opadgående bail-out. Alle bail-outs udgår fra det niveau, faktisk. Når bail-in kommer til, er det, man gør, faktisk, at man kolliderer hele den nominelle værdi, som er involveret i bail-out-systemet. Og det styrtdykker i en hyper-accelereret hastighed. Det er nøglen til at forstå dette spørgsmål. Når det først begynder, med bail-in-processen, som London forstår det, er sammenbruddets accelererende hastighed uundgåelig.

Så hvis briterne ikke kan gennemføre nummeret med en succesfuld krigsoperation, imod planeten, er det ude med dem ('screwed'). *Og det er, hvad spørgsmålet drejer sig om: Det er, hvad krigen drejer sig om.*

Se, hvis briterne kom ud af sammenbruddet – lasede og forslåede osv. – midt under en krig, så skylder de ikke noget! Det, der slår dem ihjel, er den gæld, de skylder! Den eneste måde, hvorpå de kan annullere den gæld, de skylder, nu, under bail-in-betingelserne, er *ved at gå i krig!* Og det er Det britiske Imperium, og ingen andre, som er i færd med at starte denne krig.«

Den pædagogiske, grafiske fremstilling af LaRouches »Typiske Kollapsfunktion« giver os det bedste redskab til at forstå den proces, der nu er i gang. Siden mordet på John F. Kennedy og lanceringen af Vietnamkrigen har vækstraten i USA's fysiske økonomi været negativ. I modsætning hertil er en hyperbolsk stigende vækst af de totale, finansielle aggregater (såsom derivater) blevet støttet af voksende monetære midler. Under denne fase i væksten af den spekulative finansboble måtte de monetære aggregaters vækstrate på et vist tidspunkt overstige de finansielle værdipapirers vækstrate, for blot at afholde denne værdipapirsboble fra at bryde – en politik, der undertiden kendes som »bail-out« eller »kvantitativ lempelse«.

Med skiftet over til Det britiske Imperiums forsøg på at indføre en »bail-in«-politik er en proces med ukontrollabel implosion af finansielle aggregater blevet udløst – ligesom en

elevator i frit fald fra 70. etage i en bygning. Og Wall Street og City of London er så bankerotte og så desperate, at de er begyndt at markedsføre det, de selv kalder »bail-in-obligationer« – obligationer, som vil blive værdiløse, når bail-in indtræder. Det er ligesom at købe og sælge siddepladser til en elevator i frit fald – med en fornemmelse af på en eller anden måde at kunne hoppe af i sikkerhed ved tiende etage.

Hvilken størrelsesorden taler vi om med hensyn til den spekulative boble, der er ved at kollapse? I 1999, på det tidspunkt, hvor Glass-Steagall blev ophævet til fordel for Gramm-Leach-Bliley-Lewinsky-loven, stod de anslåede totale finansielle aggregater i hele verden i blot 275 billioner dollars. I dag er denne boble vokset hyperbolsk til henved 1.7 billiarder dollars – en seksdobling på 14 år! Som resultat af Det britiske Imperiums bail-in-politik kan man forvente, at værdiløse finansielle værdipapirer til henved 1,5 billiarder dollars vil gå op i røg.

Det er den drivende kraft bag en termonuklear krig. Og det er derfor, Obama omgående må stilles for en rigsret, og Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov genindføres.

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: Ny Renæssance eller Tredje Verdenskrig? Valget er dit!

»Der er et alternativ til udslettelseskrig: At skabe denne verden om til en Have for mennesker og gøre en ende på

Imperium og elendighed«

»Hvad er det, der foregår i Europa? ... den virkelige krigsfare kommer fra den kendsgerning, at hele den transatlantiske sektor, dvs. USA og Europa, befinder sig i en proces et totalt sammenbrud af det finansielle system.«

Download (PDF, Unknown)

Lær af historien: John Quincy Adams om den amerikanske kontinentale republikks mission og dens forhold til Rusland

Af Renee Sigerson – 12. april 2014 – I et brev fra Skt. Petersborg i 1811 understregede den amerikanske ambassadør til Rusland, John Quincy Adams, vigtigheden af etableringen af en amerikansk, kontinental republik, som skulle oprettes som en ny idé om opbygningen af en nation, oprettet på et højere niveau end det krigsbeherskede og imperiekontrollerede Europa; en Republik, der var befriet for den gentagne, despotiske leg, der gik ud på at slynge den ene befolkningsgruppe imod den anden til gavn for Imperiets magt. I breve skrev Adams til USA, mens Rusland, hvortil han var udsendt, samlede sig sammen som forberedelse til det, som man erkendte var en uundgåelig invasion af Napoleon:

»Hvis det parti (dvs. Føderalisterne) ikke slås effektivt

ned ... vil Unionen være tabt. I stedet for en nation, der har samme udstrækning som det nordamerikanske kontinent, forudbestemt af Gud og naturen til at blive det mest folkerige og mest magtfulde folk, der nogen sinde er sammensat under en social enhed, vil vi få en mangfoldighed uden ende af små, ubetydelige klaner og stammer, som evig og altid ligger i krig med hinanden om en klippe, eller en fiskedam, de europæiske herrers og undertrykkes leg og legendariske fortælling.«

I en anden brevveksling skrev han:

»Hele det nordamerikanske kontinent synes af det Guddommelige Forsyn at være forudbestemt til at befolkes af en nation, som taler ét sprog, som bekender sig til et overordnet system af religiøse og politiske principper, og som er tilpasset én overordnet, grundlæggende kvalitet af sociale praksisser og skikke.«

Bemærk hans anvendelse af udtrykket »system ... af principper«, som er typisk for hele Adams' tankegang. Hans understregning af amerikansk enhed var på ingen som helst måde udtryk for fordomme over for andre nationer eller sprogkulturer: dette er manden, som forsvarede Latinamerika mod invasion fra Imperiet; som talte flydende fransk, fra han var barn; lærte sig selv klassisk tysk så godt, at han kunne oversætte klassiske værker; som levede i Rusland, ikke blot som ambassadør, men også som en ven af førende, videnskabelige kredse; og som forsvarede afrikanere mod det globale slavesystem ved amerikanske domstole. Han ledtes i sine idéer om regeringsform af en reference til et guddommeligt forsyns hensigt med hele menneskeheds eksistens, som så smukt beskrives i Lyndon LaRouches seneste artikel. Han havde således idéen om en amerikansk kultur, bygget på et højere princip end den imperiekultur, som beherskede Europa.

Adams' arbejde med at forhandle den nordvestlige grænse af et kontinentalt USA med den russiske regering begyndte med det

samme, han ankom i 1809. Hans primære samtalepartner om denne indsats var den strengt anti-britiske, pro-udviklingsrådgiver Rumiantsov (undertiden stavet Romanzoff), som, iflg. Adams, sagde til denne kort efter hans ankomst: Ruslands

»tilknytning til De forenede Stater er stadig, mere stadig end De er klar over.«

Umiddelbart inden Napoleons invasion arrangerede Rumiantsov et tilbud til USA om, at Rusland skulle optræde som mægler mellem USA og Storbritannien for at undgå det, der skulle blive til Krigen i 1812. Rusland ønskede at være i stand til at bevare relationerne med USA intakte, til trods for, at Napoleons angreb tvang dem ind i en alliance med Storbritannien. Hvis USA og Storbritannien kom i krig, ville Rusland være nødsaget til at nedgradere sine relationer med USA. Præsident Madisons klodsethed bidrog til, at dette tilbud aldrig blev taget op, og da Krigen i 1812 begyndte, blev Rumiantsov i stigende grad skubbet til side som toprådgiver til Tsaren, med den pro-britiske Nesselrode som hans erstatning.

Den pro-amerikanske Rumiantsov vendte sig mod andre bestræbelser for at forsvare sit synspunkt om en russisk-amerikansk alliance omkring økonomisk fremskridt. Han finansierede af egne midler en ny søfartsekspedition til Alaskas kyst. I mellemtiden forlod hans gode ven Adams snart Rusland for at forhandle Traktaten i Gent, som afsluttede Krigen i 1812, og han blev for en kort tid ambassadør til Storbritannien på sin vej til at blive udenrigsminister. Deres samarbejde resulterede senere i Præsident Adams' 1824-traktat med Rusland (til trods for den britiske premierminister Castlereagh's bestræbelser på at overbevise USA om, at det post-napoleonske Rusland var en imperial fjende af de amerikanske lande), en traktat, som fastlagde den første internationalt anerkendte afgrænsning på De forenede Staters nordlige grænse på vestkysten.

Schiller Instituttets Ugeavis 16 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Politisk orientering den 10 april 2014

Lad ikke krisen i Ukraine føre til 3. Verdenskrig!

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche advarede i begyndelsen af februar om, at verden befandt sig i en nedtælling til atomkrig, der kunne udløses fra slutningen af februar og fremefter, hvis ikke det lykkedes at vriste USA ud af Storbritanniens geopolitiske kløer, og erstatte konfrontationspolitikken over for Rusland og Kina med en politik baseret på gensidig respekt og samarbejde. Et kursskifte, der bedst kunne effektueres, hvis præsident Barack

Obama blev fjernet som præsident under trussel om en rigsretssag.

LaRouche begrundede sin advarsel med, at de mange bankhjælpepakker efter finanskrisen i 2008 ikke har reddet det transatlantiske finanssystem, som stadig er i dyb krise, og at den planlagte bail-in-proces – dvs. at man bruger bankkundernes penge til at redde bankerne – ikke vil redde systemet, men tværtimod medføre panik. Det vestlige finanssystem synger altså på sidste vers, og man har desperat brug for at undertvinge sig Rusland og resten af Eurasien, så man kan fjerne den eneste reelle udfordring til Storbritannien og USA, og plyndre det økonomiske potentiale, der er opbygget i Asien over de seneste årtier.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (404:Not Found)

Schiller Instituttets Ugeavis 15 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Det er Det britiske Imperium, fæhoved!

Flyveblad fra LPAC uddelt over hele USA.

Seneste rapporter om 'Klimaforandringer': USA og Obama: Hold op med at spise for at redde planeten; Væk med mejeriprodukter og oksekød!

4. april 2014 – Seneste kapitel i rækken af onde rapporter om global opvarmning fra FN's Internationale Klimapanel (IPCC) udkom den 31. marts; forud for publiceringen udstedte Obamas Hvide Hus en erklæring den 28. marts, der hævdede det samme: Jordens klima er ved at blive ødelagt af menneskelige aktiviteter. Mennesket må begrænse sig selv ihjel. Uanset indpakningen, så er budskabet dekretet om folkemord, som det er blevet udstedt af Dronning Elizabeth og hendes kohorter, at verden er overbefolket. Mindst seks milliarder af de godt syv milliarder mennesker i verden bør elimineres.

En sikker måde at opnå dette på – bortset fra atomkrig – er at skabe hungersnød, som mange gange er blevet gjort af Det britiske Imperium. Denne udvikling er nu i gang på de amerikanske kontinenter, i tilslutning til Afrika og dele af Asien. Manglen på vand i Californien, Texas og andre vestlige delstater, nedskæringerne inden for landbrugsområdet, kombineret med mangel på handling for at lukke Wall Street

ned, resulterer nu i massiv nedgang inden for fødevareproduktion.

Dette er godt, siger de, der bakker op om IPCC, fordi »landbrugsforurening« må stoppe. En ny svensk undersøgelse siger, at de værste til at slippe drivhusgasser ud inden for fødevareproduktion, er kød- og malkebestande, hvis metangas skader klimaet. Chalmers University-gruppen har udgivet en forskruet analyse, som hævder, at, med mindre det stoppes, vil produktionen af okse- og lammekød tegne sig for halvdelen af alt udslip af drivhusgasser fra landbruget i 2070. Ost og andre mejeriprodukter vil tegne sig for ca. 25 % af den totale klimaforurening fra landbruget.

Hvad skal vi gøre? Vi skal opgive kød og mejeriprodukter. Undersøgelsesteamet fastslår, at okse- og lammekød tilsammen kun tegner sig for 3 % af verdens kalorieindtag, så det vil ikke være et tab at ophøre med at producere det.

Den svenske rapport lyder som en parodi af Dean Swift, men en dødbringende af slagsen.

»Vi har vist, at reduktion af forbruget af kød og mejeriprodukter er nøglen til at bringe klimaforurening fra landbruget ned til et forsvarligt niveau«, skrev Fredrik Hedenius, medlem af undersøgelsesteamet. Undersøgelsen advarer mod den vrangforestilling, at der skulle være nogen anden måde at nedskære forureningen fra dyrehold på. »Disse [forurenende] udslip kan reduceres med effektiv nytte inden for produktionen af kød og mejeriprodukter, så vel som ved hjælp af nye teknologier. Men de potentielle reduktioner fra disse forholdsregler er forholdsvis begrænsede og vil formentlig ikke være tilstrækkelige til at holde os inden for klimabegrænsningen, hvis forbruget af kød og mejeriprodukter forsat vokser.«

Stop kvægprutterne – »Biofordøjelse«

Det amerikanske kvæghold er, under den aktuelle Wall Street/London-politik, allerede skrumpet ind til henved 87 million stk. i alt (det samme som i 1951, hvor toppen lå på 110 millioner). Der har været drastiske reduktioner i antal kvæg i Texas. Det amerikanske forbrug af oksekød per person falder i øjeblikket dramatisk. Dette er Det britiske Imperiums politik, som udfolder sig.

Ikke desto mindre nægter kongresmedlemmer, som er imod global opvarmning, nominelt imod Obama, at tage initiativ til en rigsretssag. Det hvide Hus udsteder den ene sindssyge eksekutive ordre efter den anden, som ødelægger fødevareforsyningen og basale eksistensmidler.

Det hvide Hus' erklæring om klimaforandringer fra 28. marts indeholdt en liste over opdaterede, gale planer for at »afbøde klimaforandringer« ved at nedskære metangas og anden »kulstofforurening« (som det fremlagdes i »Præsidentens Klimahandlingsplan« fra juni 2013). Den nye erklæring anviser en liste over tiltag, opdelt efter kategori – energi, transport, landbrug. For eksempel reduktion af metangas på lokaliteterne med fracking-brønde. Og at gå efter kvægflatulens og dampe fra møddinger.

»Denne metan-strategi er en enkelt komponent i en serie af tiltag« for at opnå Obamas mål med at sænke udslip af drivhusgas med 17 % af 2005-niveauet, i år 2020, iflg. Dan Utech, særlig assistent til Obama for energi og klimaforandring, som talte med reportere den 28. marts.

Med hensyn til landbruget skal et nyt »biogas vejkort« bekendtgøres af Landbrugs- og Energiministeriet og Regeringskontoret for Miljøbeskyttelse. Planen er at anvise veje til at fremskynde anvendelsen af »metan-fordøjere« – maskiner, der nedbringer kvægprutter – med det mål at skære udslippet af drivhusgasser fra mejerisektoren ned med 25 % i 2020.

I anledning af årsdagen for mordet på Martin Luther King, 4. april 1968

»Du er måske 38 år gammel, som jeg tilfældigvis er. Og en dag ligger der en stor udfordring foran dig og opfordrer dig til at gå i brechen for et storslået princip, et storslået spørgsmål; en storslået sag. Og du nægter at gøre det, fordi du er bange ... Du nægter at gøre det, fordi du ønsker at leve længere ... Du er bange, fordi du vil miste dit job, og du er bange for at blive kritiseret og miste din popularitet; eller du er bange for, at nogen vil stikke dig ned, eller skyde dig, eller bombe dit hus; så du nægter at tage det ansvar ... «

»Ja, du vil måske leve videre til du er 90, men du vil være lige så død som 38-årig, som du vil være ved de 90. Og at du ophører med at drage livets ånde er kun en forsinket bebudelse af åndens forudgående død. Du døde, da du nægtede at gå i brechen for retten. Du døde, da du nægtede at gå i brechen for sandheden. Du døde, da du nægtede at gå i

brechen for retfærdigheden.«

– Martin Luther King, Ebenezer Baptist Church, Atlanta, november 1967.

Nøjagtig ét år før sin død ved morderhånd holdt dr. Martin Luther King en tale i New York City's Riverside Church, hvori han bebudede sin moralske fordømmelse af Vietnamkrigen. I det øjeblik, den 4. april 1967, trådte King tilbage fra at være talsmand og katalysator for den amerikanske borgerrettighedsbevægelse og påtog sig det moralske ansvar for USA's præsidentskabs globale og udenrigspolitiske handlinger. Han blev mødt med den mest intense ildstorm af kritik, han havde været ude for i sit liv. I et interview/dialog den 5. juli 2013 med kongresmedlem John Lewis, en medstifter af Studenternes Ikke-volds-koordinationskomite i 1960, og den sidste, levende person, som talte ved Marchen mod Washington i 1963, fremhævede journalist Amy Goodman:

»På daværende tidspunkt kaldte Time magasinet [Kings] tale for 'demagogisk bagvaskelse, der lød som et manuskript til Radio Hanoi.' Det er dr. Kings tale imod Vietnamkrigen i 1967. Washington Post erklærede, at King havde, citat, 'forringet sin nyttighed for sin sag, sit land, sit folk.'« Kongresmedlem John Lewis' respons var: »Jeg mener, at det er meget uheldigt med sådanne publikationer som Time magasinet og Washington Post? Hvis de skulle skrive de artikler om i dag, ville det være en helt anden historie. Dr. King havde ret. Han havde ret – ligesom så mange andre, der offentligt gik imod krigen, hvad enten det var Eugene McCarthy eller andre, og senere Bobby Kennedy. Det, som krigen var med til at ødelægge: så mange menneskers håb, drømme og ønsker.«

Alt imens John Lewis kommer med en velfortjent lovprisning af Kings Riverside Church-tale, så er Kings tale fra 3. april 1968 unik i amerikansk histories og verdenshistoriens

optegnelser. (Man hævder blandt kristne teologer, at Jesu Kristi accept, i Gethsemane Have, af prisen for sin genløsningsmission for menneskeheden – at han ville blive korsfæstet – er en handling, der ikke kan gentages. »Kristi efterfølgelse« – at tale sandt imod magten, selv med sit liv som indsats – er, imidlertid, en gentagelse af Gethsemane-princippet, et »udødeligt vidnesbyrd« om princippet sandhed. De fire ny-testamentelige evangelister fortæller, at Jesu Kristi accept af Gethsemanes bitre kalk omgående efterfølges af hans korsfæstelse næste dags middag. Kings bevidste accept af »prisen for discipelskab« skulle blive efterfulgt af hans død mindre end fireogtyve timer senere, kl. 6.01 den 4. april.)

King benyttede sig af profetisk forudviden. Han besluttede at konfrontere sine nærmeste medarbejdere, og sine tilhængere, i form af et møde i Bishop Charles Mason Temple i Memphis, Tennessee, med deres naturs sande udødelighed. Mange mennesker citerer ofte talens inspirerende slutning, men metaforen i begyndelsen af talen gør det ekstremt klart, at helheden er en gennemkomponeret enheds-idé. Alt imens talen fremstår som improviseret, er den imidlertid, fra første til sidste sætning, komponeret over ét, og kun ét tema: udødelighed. Dette er virkelig Martin Luther Kings »Gethsemane«-tale.

Uden at spille tiden genskaber King først, visuelt og verbalt, den historiske rum-tids bue og brise, i hvilken hans bemærkninger, renovationsarbejdernes sag og Kings sidste nat på Jorden, ville være placeret:

»Noget er i ved at ske i Memphis; noget er ved at ske i vores verden. Og ved I hvad, hvis jeg stod ved tidens begyndelse, med mulighed for at tage et slags generelt og panoramisk overblik over hele menneskehedens historie frem til i dag, og Den Almægtige sagde til mig, »Martin Luther King, i hvilken tidsalder ønsker du at leve?«

Så ville jeg foretage en mental flyvning til Egypten, og jeg

ville betragte Guds børn og deres storslåede udvandring fra Egyptens mørke fangekældre igennem, eller rettere tværs over Det røde Hav, gennem ødemarken og videre frem til Det forjættede Land. Og på trods af det storslåede syn ville jeg ikke standse dér.«

»Jeg ville rejse videre til Grækenland og i mit sind drage til Olympen. Og jeg ville se Platon, Aristoteles, Sokrates, Euripides og Aristofanes samlet rundt om Parthenon. Og jeg ville iagttage dem rundt om Parthenon, mens de diskuterede virkelighedens store og evige spørgsmål. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Jeg ville rejse videre, selv frem til Det romerske Imperiums velmagtsdage. Og dér ville jeg se udviklinger, gennem forskellige kejsere og ledere. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Jeg ville endda nå frem til Renæssancens tid og få et hurtigt billede af alt det, som Renæssancens gjorde for menneskets kulturelle og æstetiske liv. Men jeg ville ikke standse dér.«

»Og jeg ville endda rejse videre til den mand, efter hvem jeg er opkaldt, og hans levested. Og jeg ville betragte Martin Luther, mens han fastgjorde sine femoghalvfems teser på døren til Wittenberg kirke. Men jeg ville ikke standse der ... «

»... Mærkeligt nok ville jeg vende mig mod Den Almægtige og sige, »Hvis Du vil tillade mig at leve blot nogle få år i anden halvdel af det 20. århundrede, vil jeg være tilfreds.«

Mod slutningen af sin tale reflekterede King også over sit nær-mord som følge af et knivstikkeri i New York City i 1958:

»Der stod i New York Times den næste morgen, at hvis jeg havde nyst, ville jeg være død. Nå, men ca. fire dage senere, efter operationen, efter at mit bryst var blevet

åbnet og knivsbladet var blevet fjernet, gav de mig lov til at bevæge mig rundt på hospitalet i en kørestol. De gav mig lov til at læse noget af den post, der var kommet, fra hele landet og fra hele verden kom der venlige breve. Jeg læste nogle få af dem, men der var ét, som jeg aldrig vil glemme. Jeg havde fået brev fra præsidenten og fra vicepræsidenten. Jeg har glemt, hvad der stod i de telegrammer. Jeg havde fået besøg og et brev fra New Yorks guvernør, men jeg har glemt, hvad der stod i det brev. Men der var et andet brev, der kom fra en lille pige, en ung pige, som var elev på White Plains High School. Og jeg så på et brev, og jeg vil aldrig glemme det. Det sagde ganske enkelt,

'Kære dr. King,

Jeg er en elev i niende klasse på White Plains High School.

Det burde ikke betyde noget, men jeg vil gerne nævne, at jeg er en hvid pige. Jeg læste i avisen, hvad der var sket med Dem, og om Deres lidelser. Og jeg læste, at hvis De havde nyst, ville De være død. Og jeg skriver ganske enkelt for at sige, at jeg er så glad for, at De ikke nyste.'

Og i aften vil jeg gerne sige – i aften vil jeg sige, at jeg også er glad for, at jeg ikke nyste.«

Efter at have fortalt om alle de ting, som det var lykkedes ham at sætte gang i, være en del af og opnå – Birmingham, Marchen mod Washington, Loven om Borgerrettigheder (1964), Nobels Fredpris (1964), Selma, Loven om Retten til at Stemme (1965), oppositionen til Vietnamkrigen – »fordi jeg ikke nøs«, hævder King, »det betyder faktisk ikke noget nu, for jeg har været på Bjergets Top«, med en reference til Moses, som ikke kom ind i Det forjættede Land efter at have ført hebræerne igennem ørkenen i fyrre år, men klatrede op på toppen af Nebobjerget og af Gud fik lov at se det. King talte om,

hvordan han havde set fremtiden, levede i fremtiden, og var udødelig i den forstand. King talte ikke ud fra en forudelse om døden; han talte ud fra sin accept af prisen for discipelskab.

»Jeg ved ikke, hvad der vil ske nu. Vi har en vanskelig tid foran os. Men det er lige meget med mig nu, for jeg har været på bjergets top.

Og det gør mig intet.

Ligesom alle andre vil jeg gerne leve et langt liv. Et langt liv har sin berettigelse. Men det bekymrer jeg mig ikke om nu. Jeg ønsker kun at gøre Guds vilje. Og han har givet mig lov til at gå op ad bjerget. Og jeg har kigget ud over det. Og jeg har set Det forjættede Land. Men jeg vil gerne have, at I ved i aften, at vi, som et folk, vil nå frem til Det forjættede Land!«

Foto: Martin Luther King holder sin berømte tale, 'I have a dream' på trapperne til Lincoln Memorial i den amerikanske hovedstad Washington D.C. den 28. august 1963 i forbindelse med den store borgerrettighedsmarch "March on Washington for Jobs and Freedom".